ВІРШ ПРО ВЛИЗЬКА

Не в очі, а в голову ззаду відстукали кулі,
В коридорах вже крок конвоїрів замовк...
Знаю, солодко вам, прокураторе Ульріх,
Затягатись тепер моссельпромським димком.

На затятих устах — немаскована злоба,
Транспарент самовпевнення — ваше чоло,
Та дарма над частиною шостою гльобу
Гордовито підводите лоб!

Ви — законів державних слуга і захисник,
І черкнути пером не здрогнула рука,
Та написано,— де? — що Історія звисне
Вже незмінна на вістрі триграннім штика?

У підвалах в’язниць, і катівень, і каторг,
В усевлонській тайзі, в чорних покладах руд,
В темних штольнях сердець заховавши відплату,
Вже нові царегубці ростуть.

Чи ж не чуєте ще: хід напружених кроків,
Чи ж не бачите вже: блиск народжених сяйв?
Недаремно
Поетів під муром цегляним епохи
Вже вітають букетами сальв.
1934